

Hoofdstuk 1

Het openen van haar ogen werd meteen gevolgd door een golf van misselijkheid. Er klonk een kreun, waarvan ze pas toen hij allang was uitgestorven beseftte dat zij hem had voortgebracht. Ze lag op een hard bed, in een duistere kamer gevuld met vreemde, regelmatige piepjes die elkaar steeds sneller opvolgden naarmate ze zich verder aan de bewusteloosheid ontworstelde.

Waar was ze?

Haar ademhaling versnelde toen ze probeerde te slikken en tot de ontdekking kwam dat haar mond en keel vol zaten met een vreemde, holle buis. Ze kokhalsde en bracht haar hand naar haar gezicht om het ding eruit te trekken, maar viel midden in die beweging plotseling volkomen stil terwijl er een nieuwe, belangrijkere vraag in haar bonzende hoofd naar boven borrelde:

Wie was ze?

O nee. O nee o nee o nee.

Wie was ze? Waar was ze? Wat was er gebeurd?

Oké. Focus.

Ze balde haar handen tot vuisten in een poging zichzelf te kalmeren en zoog de koele, artificiële lucht uit het beademingsapparaat tot in de puntjes van haar longen. Haar borstkas protesteerde trekkend, maar daar gaf ze geen gehoor aan.

Hoe kom ik hier? Wat doe ik hier? Waar ben ik? Wie ben ik? Mijn naam. Wat is mijn naam? Ik moet me toch op zijn minst mijn naam wel kunnen herinneren?

...

Haar dreunende hoofd bleef leeg, de kluwen van gedachten zweeg angstvallig.

Oneeoneeoneeonee!

‘Lanni! Ssst! Lanni, ik ben het!’

Plotseling lag er een warme hand op haar onderarm en ze verstijfde.

Er stond iemand naast haar bed.

Ze knipperde met haar prikkende ogen om de contouren van het onverlichte lichaam, dat zich over haar heen boog, scherp te krijgen en ontwaarde het gezicht van een jongeman met warrige, donkerbruine haren en de schaduw van een stoppelbaardje over zijn kin en wangen.

Ze kende hem niet.

Wie ben jij? wilde ze vragen, maar in plaats daarvan begon ze te gorgelen en maakte verstikte geluiden die vreemd weerkaatsten tegen de lege muren.

‘Ssst,’ herhaalde de man en hij legde zijn vingers op haar droge lippen.

‘Rustig, je leidt de zusters naar je kamer met die wilde hartslag van je.’

Vaag beseftte ze dat dat moest zijn wat het gepiep voortbracht: een hartmonitor.

Een hartmonitor?

Ziekenhuis.

Ze lag in het ziekenhuis.

Hoe kwam ze daar?

Wat was er gebeurd?

Wie was ze?

Ze klauwde met haar hand naar de buis in haar mond, kreunde opnieuw en sloot haar ogen.

‘Wacht, ik zal je helpen.’

Er flitste een korte, scherpe pijn over haar gezicht toen iemand met een ruk iets van haar onderkaak verwijderde. Haar ogen gingen weer open.

Wie was die man?

‘Dit wordt vervelend, ben ik bang,’ mompelde de schaduw dicht bij haar hoofd.

De buis in haar keel bewoog.

Ze hoestte.

Met een kreun greep ze zijn pols.

‘Wacht even. Het komt goed. Eén, twee...’

Ze voelde hoe het ding langs haar luchtpijp omhoog schoof en begon als een bezetene te kuchen.

‘Ssst, Lanni. Ze mogen me niet ontdekken.’

Wie was Lanni? Wie waren “ze”? Wat was er gebeurd?

‘Hier. Dat was hem.’

Terwijl hij dat zei trok hij het laatste stuk van de buis uit haar mond en ze hapte met pijnlijke keel naar adem.

‘Wie ben...’

Ze schrok van haar eigen stem, die rauw en krakerig over haar lippen tuimelde alsof haar woorden waren vergeten hoe ze hoorden te klinken.

‘Wie ben...’

‘Herken je me niet?’ beantwoordde de man haar onvoltooide vraag. Zijn mondhoeken zakten naar beneden en zijn opgewonden gezichtsuitdrukking maakte plaats voor verdriet.

‘Lanni, ik ben het. Trojan.’

Ze probeerde haar hoofd te schudden om duidelijk te maken dat ze geen idee had waar de man het over had, maar hield daar meteen mee op toen er een helse pijn door haar schedel knalde.

‘Je hebt een auto-ongeluk gehad. Ik dacht dat je –’

Zijn stem brak en het duurde een paar seconden voordat hij zichzelf had hervonden. Hij leek veel om haar te geven – waarom herkende ze hem niet?

‘Ik dacht dat je dood was! Oh, Alanna!’

Hij boog zich verder naar voren om een lange, stevige kus op de klamme huid boven haar wenkbrauwen te drukken.

Wie was Alanna?

‘Ik zal het je allemaal uitleggen, maar nu is daar geen tijd voor,’ fluisterde de man tegen haar voorhoofd.

Gedecideerd kwam hij overeind en begon aan de hartmonitor te rommelen; er klonken nog een stuk of tien gejaagde piepjes, en toen stopte het apparaat terstond haar hartslag de kamer in te pompen. Dat betekende echter niet dat het wilde gebonk in haar oren ophield.

Wat gebeurde er allemaal?

Zonder ook maar een moment te aarzelen stak de man zijn handen onder haar witte pyjama en rukte de elektroden van haar borst, waarna hij de deken van haar af sloeg en haar ledematen werden gevangen in de koude lucht uit de schemerige ruimte.

Ze liet haar ogen over haar lichaam glijden, maar kon niet veel meer onderscheiden dan het lichte kleed en een rand wit verband, dat net onder de zoom van haar nachtopon uit stak en in een band om haar rechterbovenbeen liep.

‘Kun je staan?’ vroeg de man.

Hij wachtte niet op een antwoord maar schoof zijn ene arm achter haar schouders en plaatste zijn andere onder haar billen. Haar hoofd begon te bonzen op het moment dat het haar kussen verliet en er schoot er een felle pijn door haar bovenbeen.

‘Au,’ mompelde ze vaagjes.

‘Lukt het?’ vroeg de man. Ze kreunde, zonder zelf te weten wat dat betekende.

‘Wacht... wacht even,’ raspte ze toen ze op de rand van het bed zat, terwijl ze verwoed met haar ogen knipperde om de twee mannen die naast haar stonden samen te voegen tot één persoon.

‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Trojan, Alanna. Trojan, je vriend! Weet je dat echt niet meer?’

Zijn stem klonk zo gepijnigd dat ze hem geloofde, al was er geen enkel aspect van zijn ongeruste gezicht dat haar bekend voorkwam. Misschien was het ook wel gewoon te donker.

‘Oké,’ fluisterde ze om haar stem te ontzien, ‘oké, goed. Maar wie ben ik?’

O jee, ze wist niet meer wie ze was.

O nee.

O nee o nee o nee.

De man zuchtte verdrietig en zeeg naast haar neer op het harde ziekenhuisbed. Er klonken voetstappen op de gang en zijn blik schoot gealarmeerd naar de deur, maar het geluid passeerde de kamer zonder te vertragen en stierf toen weg.

‘Jouw naam is Alanna Gwyn. Je bent eenentwintig jaar oud en ontzettend nieuwsgierig.’

Hij keek haar aan met een vertederde glimlach op zijn gezicht.

‘Misschien iets té nieuwsgierig, want jouw zucht naar kennis heeft je op dit moment behoorlijk in de problemen gebracht.’

‘Wat... Wat? Problemen?’

Het leek wel of haar hersenen waren omgeven door een dikke laag stevig gelei, waar de woorden van de man eerst doorheen moesten dringen voordat ze haar bewustzijn konden bereiken.

‘Maar hoe...’

‘Ik wilde het je eigenlijk niet nu vertellen,’ zei Trojan en hij beet op zijn onderlip.

‘Waar ben ik?’

‘Je bent in het ziekenhuis, Lanni. Je hebt een ongeluk gehad. Ik zal je alles uitleggen, maar morgen, oké?’

‘Morgen?’ herhaalde ze zwakjes, ‘maar...’

‘We moeten nu gaan, voor ze ontdekken dat je wakker bent.’

‘Wie zijn “ze”?’

‘De zorgverleners. Kom.’

De man stond op en legde zijn arm onder haar oksels om haar overeind te trekken. Elke vezel van haar lichaam leek te protesteren en haar benen wiebelden ongecontroleerd onder haar eigen gewicht, maar ze beet op haar gesprongen lippen en dwong zichzelf met pure wilskracht overeind te blijven staan zodat de man zijn zware, zwartleren jas over haar schouders kon leggen. Hij ondersteunde haar met sterke, vastberaden armen terwijl ze langzaam naar de deur liepen. Bij elke stap die ze zette leken haar nieuwe herinneringen verder de diepte in te worden gezogen, tot ze uiteindelijk weer volledig waren verdwenen.

‘Wat is...’ haar stem brak en ze moest een paar keer ademhalen voordat ze genoeg zuurstof in haar lichaam had om de woorden te kunnen herhalen:

‘Wat is er gebeurd?’

De man beet op zijn lip en liet zijn blik peilend over haar gezicht gaan, alsof hij twijfelde of ze hem voor de gek hield of niet.

‘Je hebt een auto-ongeluk gehad. Je bent vijf dagen buitenwesten geweest. Denk er maar niet te veel over na.’

‘Alanna, snel nou!’

Alanna? Was dat haar naam?

Wat gebeurde er? Wat was er gebeurd?

‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Trojan, Alanna.’

Alanna.

A-lan-na.

Alllanna.

A-

‘Kom, we moeten hierheen!’

Trojan ging haar voor een smalle, donkere steeg in. Hij had haar een paar straten bij het ziekenhuis vandaan op haar eigen aandringen losgelaten en nu wankelde ze op haar onvaste benen zo snel als ze kon achter hem aan, terwijl ze haar naam probeerde te proeven op haar

tong en in de hoeken van haar bewustzijn zocht naar enig teken van herkenning. Steeds als ze dacht grip op de situatie te hebben, glipte het woord echter weer door haar vingers en ontsnapte aan haar geheugen.

Trojan wenkte haar verwoed, bang dat de ziekenhuismedewerkers hadden ontdekt dat ze was verdwenen en de achtervolging zouden inzetten. Ze deed geen poging te versnellen – Trojans haast leek geen vat op haar te hebben. Feitelijk leek maar weinig vat op haar te hebben: het verwerken van de gebeurtenissen die op dat moment plaatsvonden was een taak die haar dreunende hoofd niet aankon. Ze kreunde huilerig toen er een nieuwe steek door haar heen ging.

‘Alanna...’

‘Wat gebeurt er? Waar zijn we?’

De man zuchtte vermoeid.

‘Kom, ik zal je helpen.’

Voordat ze de kans kreeg tegen te strubbelen had hij haar rechterarm over zijn schouders geslagen om de helft van haar gewicht van haar over te nemen. Ze wilde haar arm terugtrekken en de man toesnauwen dat ze het heus wel alleen af kon, maar haar vermoeide lichaam voelde op slag zoveel lichter en wendbaarder aan dat haar uitputting het van haar trots won en ze hem zijn gang liet gaan.

‘Dank je,’ mompelde ze.

Hij glimlachte kort naar haar en begon haar toen het steegje in te loodsen, dat bleek uit te komen op een groot, onverlicht en volledig vervallen gebouw. Boven de afgebladderde, houten voordeur hingen letters die ooit waarschijnlijk een opvallend licht hadden verspreid, maar die nu treurig en donker de woorden “Hotel Straatzicht” weergaven.

‘Hotel?’ vroeg ze de man.

‘Het staat leeg,’ antwoordde hij, ‘hier zal niemand ons vinden.’

‘Maar waarom...’

De man gaf geen antwoord. Voor ze het goed en wel doorhad, iets dat sowieso wel even duurde, had hij haar tegen de stenen muur van het steegje gepositioneerd en was naar de rottende voordeur van het gebouw gelopen om die open te breken. Met zware ogen keek ze toe en wachtte tot de man haar weer overeind zou trekken.

‘Niemand die op het idee komt om ons hier te zoeken,’ zei hij met een grijns terwijl hij haar in de richting van het hotel loodste en de deur verder openduwde om haar binnen te laten.

‘Wie mogen ons niet vinden? En waarom niet?’ vroeg ze. Haar lippen en tong voelden dik en log aan, alsof ze plotseling twee kilo zwaarder waren dan ze hoorden te zijn.

‘Ik leg het je morgen allemaal uit,’ beloofde de man haar terwijl hij haar arm weer over zijn schouders hees.

De lobby van het hotel was stoffig en schemerig, met als enige lichtbron de hooggelegen ramen van de gebouwen aan weerszijden van de steeg en de nagenoeg volle maan, die ver boven de slapende stad uitrees. In een automatisme zocht ze de lege muren af naar een lichtknopje, maar slaagde er niet in die te vinden.

Ze wilde stilhouden om haar ogen aan de duisternis te laten wennen, maar de man bleef doorlopen en dus was ze gedwongen om in beweging te blijven.

Op de met oud parket bedekte vloer lag zo’n dikke laag stof dat haar voetstappen gedempt klonken toen ze kermend haar metgezel volgde naar het midden van de ruimte. Aan haar rechterkant bevond zich een smalle receptie van knoesterig hout, die niet de indruk wekte in de afgelopen vijftig jaar te zijn gebruikt. In de muur achter de balie waren een stuk of veertig kleine, ijzeren haakjes bevestigd, maar de kamersleutels waar ze ooit houvast aan hadden geboden waren allang weggehaald en vervangen door honderden spinnenwebben, die tussen de metalen uitsteeksels door zigzagden en een ingewikkeld netwerk van draadjes en stof vormden.

Tegenover de receptie bevond zich een smalle, gammel uitzierende trap naar boven, eveneens te grazen genomen door de nieuwe bewoners van het hotel; het webbenkleed tussen de spijlen van de leuning was zo dicht dat ze nauwelijks de muur erachter kon onderscheiden.

‘Misschien zijn er nog wel bedden,’ mompelde de man.

Zonder verdere uitleg begon hij haar naar de trap leiden en zwijgend ging ze door met haar ene voet voor de andere te zetten, om elke stap geplaagd door een scherpe pijnscheut.

Onder aan de trap trok hij haar nog dichter tegen zich aan, zodat hij haar beter naar boven kon helpen.

‘Au,’ kreunde ze met gesloten ogen toen ze haar knie boog.

‘We zijn er bijna, Alanna,’ fluisterde de man haar geruststellend toe terwijl hij haar de eerste traprede op sjouwde.

Alanna?

De vloer van de overloop was minstens zo stoffig als die van de begane grond en kraakte indringend onder hun gewicht. Haar hoofd bonsde als een bezetene en ze had moeite haar blik scherp te krijgen. Onwillekeurig ging ze steeds meer op de man leunen.

‘Gaat het?’ vroeg hij bezorgd. Hij ging wat verder door zijn knieën en tilde haar nog wat hoger op.

‘Je ziet helemaal bleek. Nog even volhouden, dan kun je gaan liggen.’

Ze hield haar ogen gesloten en gaf geen antwoord.

Met enige moeite sleepte de man haar de gang door en begon met één hand aan een ijzeren deurklink te morrelen. Piepend zakte het ding naar beneden, liet los en belandde met een doffe plof op de grond. Haar metgezel vloekte binnensmonds.

Zoekend voelde hij aan de deur rechts van hen en wendde zich toen weer tot haar.

‘Kun je heel even alleen staan?’

Ze probeerde te knikken, hoewel ze het gevoel had dat dat een leugen zou zijn, maar werd daarvan weerhouden door haar jammerende hoofd.

‘Hier.’

Voorzichtig bracht hij haar naar de muur naast de deur, zodat ze haar gewicht daarnaartoe kon verplaatsen terwijl de man een zakmes uit zijn broekzak tevoorschijn toverde en met enige moeite het slot forceerde. Met een doordringend gekraak zwaaide de deur open, waarna hij naar haar terug liep om haar de kamer in te helpen. Toen haar arm vrijwel meteen slapjes van zijn schouder gleed, schudde hij zijn hoofd, bukte zich en tilde haar in een vloeiende beweging op van de grond. Ze legde haar hoofd tegen zijn stevige schouder en wachtte tot hij haar voeten weer op de vloer zou zetten, maar voelde in plaats daarvan plotseling een hobbelig matras onder haar lichaam vorm aannemen.

Verbaasd deed ze haar ogen een klein stukje open. De ruimte waar ze zich in bevond was donker, muf en rook naar stof.

‘Het is niet veel,’ beaamde de man haar gedachten met een blik om zich heen, ‘maar je hebt tenminste een bed, en we zijn hier voorlopig veilig.’

Ze kermde kort, te moe om echt antwoord te geven, en sloot haar ogen opnieuw.

Er ging een schok door haar lichaam toen ze plotseling een paar lippen tegen haar voorhoofd voelde, die een tedere nachtzoen op haar huid plaatsten.

‘Welterusten, Lanni.’